

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

(Σκίτσο του κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΠΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΙΟΥΝ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ..

Ἡ Ἐλθίρα ἔπλυε λίγο τὰ χέρια τῆς μὲ κολώνια κι' ἔπειτα πήγε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε τὸν οὐρανό.

—Ὠμορφή μέρα σήμερα! ψιθύρισε.

Κι' ὕστερα στάθηκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται. Ἦταν ὡμορφή, ὡμορφή! Γιατί δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε ὁ Μπόμπι; Μὰ πῶς νὰ τὸ μάθῃ; Εἶχαν περάσει μαζὺ ἕνα ὀλόκληρο μῆνα στὸ βουνό, στ' ἀκρογιάλι, στὴ θάλασσα, στὸ ξενοδοχεῖο, στὸν ἀνθισμένο κῆπο, τίς φεγγαρόλουστες νύχτες. Καὶ τώρα δὲν ἀπόμειναν, παρὰ εἰκοσιτέσσερες ἄρες... Ἐπειτα, θὰ χώριζαν... Καὶ τότε, ποῖς ξέρει, Μπορεῖ νὰ μὴ τύχαινε νὰ συναντηθοῦν ποτὲ πεῖ! Μὰ, δὲν φτάνουν τάχα εἰκοσιτέσσερες ἄρες γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά ἑνὸς ἀνδρὸς, ἕνα ἔξυπνο κορίτσι τῆς ἐποχῆς μας;

Ἡ Ἐλθίρα φόρεσε μιὰ κάτασπρη τουαλέττα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη, ἄφησε ἄσφατα τὰ χεῖλιά της, ὅπως ἄρρεσε στὸν Μπόμπι, καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

Στὸν ἀνθισμένο κῆπο τοῦ ξενοδοχείου, ἦταν μαζεμένη ὅλη ἡ τρελλή κι' εὐθύμνη συντροφιά τους. Ἄ! Πόσο ὡμορφα εἶχαν περάσει ἕνα μῆνα στὴν ἐξοχή! Ἐκδρομὲς, σπορ, μπάνια, χορὸς, γέλια!..

Ὅταν φάνηκε ἡ Ἐλθίρα, ὅλη ἡ συντροφιά τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα σωρὸ διαμαρτυρίες.

—Μὰ γιατί ἄργησες;

—Δὲν ντρέπεσαι λιγάκι!

—Μὰς κάνεις καὶ χάνουμε τὴν ὥρα μας!

Ἡ Ἐλθίρα ἔξεσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο καὶ πήγε κοντὰ στὸν Μπόμπι, ποὺ διάβαζε ἑξαπλωμένους ἀνασταυτικά σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα.

—Μπόμπι, ἔλα νὰ κάνουμε ἕνα πικρὸ περιπάτο... τοῦ εἶπε.

Ὁ Μπόμπι καταβρόχθισε μὲ πάθος τ' ἀτυνομικὰ μυθιστορημάτα κι' ἔκλεινε τὴ στιγμή ἡ δολοφονία τοῦ λόρδου Κίρζον τὸν ἐνδιέφερε ποὺ πολὺ ἀπὸ τὰ ὡμορφα μάτια τῆς Ἐλθίρας. Τῆς ἀπάντησε λοιπὸν, βυθισμένος σὸ διάβασμα:

—Προχώρησε, Ἐλθίρα, κι' ἔρχομαι... Δὲν θ' ἀργήσω. Νά, μόλις τελειώσω αὐτὸ τὸ κεφάλαιο...

Ἐκείνη ἔκανε νὰ τοῦ πάρῃ τὸ βιβλίο ἀπὸ τὰ χεῖρια. Μὰ μετὰ νοιώσε ἀμέσως... Ἐπειτα, μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά, προχώρησε πρὸς τὸ δάσος, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ ἀπὸ τὴ λύπη της. Εἶχε κάνει τόσες θυσίες γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ πάῃ στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ ἔχῃ κοντὰ τὸν Μπόμπι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν ἔκανε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Κι' ἡ μέρες, ἡ μιὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη, εἶχαν περάσει ἀδιάφορα, δίχως νὰ καταφέρῃ νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά του.

Ἡ ζωὴ της, στὴν πόλι ἦταν τόσο ἀγαρή, τόσο μονότομη. Οἱ γονεῖς της ἦσαν γέροι. Ὁ ἀδελφός της παντρεμένος καὶ νοιαζόταν μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του. Τί θὰ γινόταν λοιπὸν; Ἐπρεπε νὰ παντρευτῇ, μὰ δὲν εἶχε προίκα. Στὸ παλιὸ ἀρχοντικὸ σπιτί της, ποῦ

ἦταν καταχρωμένο, ζοῦσαν οἱ γονεῖς της. Ναι... Δὲν εἶχε πτότα, μὰ ἔπρεπε νὰ παντρευτῇ. Ὁ Μπόμπι ἦταν ὁ ἄνδρας ποῦ τῆς ταίριαζε, ποῦ τῆς ἄρρεσε, μὰ τῆς δειχνόταν τόσο ἀδιάφορος! Οὐτε συλλογιζόταν καθόλου τὸ γάμο...

Κάθισε λυπημένη στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου καὶ βυθίστηκε στίς μαζρέες σκέψεις τῆς Γέρασ' ἔτσι ὡς μισή ὥρα ὅταν ἄσφατα ἀκουσε δίπλα της μιὰ φωνή:

—Τί κάνεις, Ἐλθίρα; Ἀποεχάσθηκες;

—Ὦ, ὄχι! ἔκανε ἡ Ἐλθίρα ζωηρά, καὶ σηκώθηκε.

Ἐπὶ ἔπειτα πῆρε ἀπὸ τὸ γέρι τὸν Μπόμπι καὶ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο μὲ μιὰ βαρεῖα κι' ἀνέκφοραστη πίκρα στὴν καρδιά...

Ὁ Μπόμπι καθόταν κοντὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ κάπνιζε ἡσυχὰ τὸ τσιγάρο του, ὅταν ἀκουσε ἄσφατα νὰ χτυποῦν ἑλαφρὰ στὴν πόρτα του.

—Ἐμπρός! φώναξε, νομίζοντας ὅτι ἦταν ἡ καμαριέρα.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ παρουσιάσθηκε ἡ Ἐλθίρα.

—Ἐσὺ; ἀπόρησε ὁ Μπόμπι.

Ἡ Ἐλθίρα μῆκε ἀτάραχη καὶ στάθηκε μπροστὰ του.

—Ἦρθα νὰ σοῦ φέρω «τὸ μυστήριον τοῦ κίτρινου δωματίου», εἶπε. Τὸ βρήκα τὴν ὥρα ποῦ ἔφτιαγνα τὴ βαλίτσα μου.

Ὁ Μπόμπι πῆρε τὸ ἀτυνομικὸ μυθιστόρημα, μὰ δὲν τόλμησε νὰ τῆς πῇ νὰ καθῆται. Ἦταν ἀργά...

Ἡ Ἐλθίρα ἔξεσπασε σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο.

—ἔλα, Μπόμπι! τοῦ φώναξε. Μὴ μοῦ κάνεις μούτρα! Τὸ ξέρω, εἶπε ἀργά, μὰ ἦρθα νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω. Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ: «Καληνύχτα, Μπόμπι. Αὔριο φεύγω! Ξαναγυρίζω στὴν πόλι... Στὴ μονότομη ζωὴ μου...»

—Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Μπόμπι, κατάπληκτος.

Κι' οἱ δύο τους τότε κυττάχθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή στὰ μάτια, στενωχωρημένοι. Τὰ λόγια τρέμανε στὰ χεῖλιά τους. Κι' ἄσφατα ἡ Ἐλθίρα χλωμίασε κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλά. Γὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὸ γλυκὸ καὶ δροσερὸ πρόσωπό της.

—Ἐλθίρα! φώναξε ὁ Μπόμπι, σαστισμένος. Μὰ τί ἔχεις; Τί ἔχεις;

Ἐκείνη, ἄπλωσε τὰ χεῖριά της, ὡς νὰ ἠθελε νὰ στηριχτῇ στὸ κενό...

—Συγχώρεσε με, τοῦ εἶπε. Εἶμαι ἀνόητη! Πρέπει νὰ φύγω...

—Ὁχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπόμπι. Πρέπει νὰ μοῦ πῆς πρῶτα τί ἔχεις. ἔλα Ἐλθίρα, πές μου!...

Ἐκείνη, χαμογέλασε μέσα στὰ δάκρυα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Μὰ τί θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ ὅτι κλαίω γιὰ σένα; Ὅτι λυπᾶμαι γιὰ τὸ φύγω ἀπὸ κοντὰ σου; Αὐτὸ θέλεις νὰ σοῦ πῶ;

‘Ο Μπόμπ την κύτταξε βαθειά στα μάτια, σάν νά νά μή καταλάβαιναν τί τού έλεγε.

—Μπόμπ, τού ξαναείπε ή ‘Ελθίρα, αυτό είνε τó τελευταίο βράδυ πού περνάμε μαζί. Θά ήθελα λοιπόν νά μάθω κάτι... Για πές μου. Δέν έκανες τί σκέψι, όταν μέ είδες νά μπαίνω, ότι έρχομαι γιά νά σε... κατακτήσω; Θέλω νά μου πής τήν αλήθεια!

—‘Ανοησίες! Έκανε ο Μπόμπ.

—‘Οχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε ή ‘Ελθίρα, και ξαναγέλασε μέ μία παράξενη πίκρα. Λοιπόν; Δέν είνε αλήθεια; Και δέν έχεις άδικο... ‘Ομολογώ ότι τó σφάλμα είνε δικό μου, μά και δικό σου, λιγάκι... Είμαστε πάντα μαζί στην πόλι, χορεύαμε πάντα μαζί, είμαστε δυό καλοί φίλοι... ‘Ε, λοιπόν, Θά σου πώ κάτι, πού ίσως δέν σου πέρασε ποτέ από τó νοῦ. Μά κορόϊδεμας, Μπόμπ! Ναι, ναι... Γιατί έρχοσουν πάντα μαζί μου; Γιατί μέ θεωρούσες ως τήν «καλύτερη» φίλη σου; Δέν συλλογιόσθηκες ποτέ ότι μπορούσα νά σ’ αγαπήσω ;...

‘Η ‘Ελθίρα ήταν κατάχλωμη. ‘Ενας παράξενος θυμός έκανε άσπράφουν τά όμορφα μάτια της.

—Σου φαίνεται περίεργο πώς ένα κορίτσι μπορεί νά μιλάει έτσι... Ναι! Τό βλέπω από τήν έκφραση τού προσώπου σου. Μά γιατί; Γιατί; Δέν μπορούσα πεινά νά τó κρατάω μυστικό. Σ’ αγαπώ, Μπόμπ!...

Κι ή ‘Ελθίρα ξέσπασε σ’ ένα άπαρηγόρητο κλάμα. ‘Επειτα γύρισε άπότομα, πέρασε τρέχοντας τó διάδρομο και κλείσθηκε στην κάμαρά της. ‘Ο Μπόμπ έτρεξε από πίσω της κι άρχισε νά χτυπάει τήν πόρτα γιά νά τού άνοιξη. Μά ή ‘Ελθίρα δέν τού έδωσε καμιά άπάντηση...

Τό πρωί συναντήθηκαν στό τραίνο. ‘Η ‘Ελθίρα ήταν δροσερή, γελαστή, πενταμορφη, σάν νά μήν είχε συμβή τίποτα. ‘Ο Μπόμπ ήταν οσοβαρό, λιγάκι άχρως, συλλογιούμενος. Μιά στιγμή της προσέφερε ένα σιγαρέττο, γιά νά τήν κάνει νά βγη μαζί του στό διάδρομο. ‘Εκείνη τó δέχτηκε.

—Γιατί έφυγες έτσι άπότομα, χρες τó τó βράδυ; τή ρώτησε μέ κάποιο παράπονο στή φωνή.

—Γιατί δέν είχα νά σου πώ τίποτ’ άλλο, Μπόμπ, τού άπάντησε μέ ειλικρίνεια ή ‘Ελθίρα. Δέν ξέρω μάλιστα άν έκανα καλά πού σου φανέρωσα τó μυστικό μου...

—‘Έκανες πολύ καλά! τής άπάντησε ο Μπόμπ.

‘Η ‘Ελθίρα γέλασε, κυττάζοντας τó τοπίο τής έξοχης.

—Ποιός ξέρει... τού άπάντησε. Πάντα κινδυνεύει κανείς όταν παίζει τó τελευταίο του χαρτί... Τis πιο πολλές φορές είνε βέβαιος ότι κά χάση...

—‘Εού όμως κέρδισης, ‘Ελθίρα! τής φώναξε ολόχαρος ο Μπόμπ. Δέν ξέρεις πόσο είμαι υπερήφανος γιά σένα! Ναι, υπερήφανος! ‘Ελθίρα, θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

‘Η ‘Ελθίρα έσκυψε τó κεφάλι, κατακόκκινη και τó άκούμπησε πάνω στό στήθος του. ‘Ο Μπόμπ τότε, εϋτυχισμένος, τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και φίλησε τά ξανθά μαλλιά της, πού ανάδιναν ένα μεθυστικό άρωμα...

Τήν άλλη μέρα έκαναν κιάλας τούς άρραβώνες τους.

ΜΑΡΙΑ ΠΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Δέν πρέπει κανείς νά ταπεινώνεται μπροστά σέ κανέναν άλλον, έκτός από τή μητέρα του.

Δέν υπάρχει κοινωνία χωρίς προλήψεις, όπως και γεωμετρία χωρίς αξιώματα.

‘Ο φθόνος είνε πρωτεγάδελφος τού μίσους.

Είνε γνωστό, ότι στα χαρτιά ή τύχη εϋνοεί τούς επιτηδείους. ‘Ε, λοιπόν, τó ίδιο συμβαίνει και σόν έρωτα.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τό λάθος τού Γιατροῦ.

‘Ο άρρωστος: Κάνετε ποτέ κανένα σοβαρό λάθος, γιατρέ;

‘Ο γι α τ ρ ό ς: Ναι! Κάνετε... γιάτρεψα έναν πλούσιο πελάτη μου, μέσα σέ τρεις μέρες!

‘Επιτυχία!...

—‘Ο γιατρός μου έδωσε μία σκόνη, γιά νά θεραπευθί ο άνδρας μου, από τó πάθος πού έχει νά πίνη. Τήν έβαλα λοιπόν μέσα στό τσάι του.

—Και θεραπεύθηκε;

—Ναι! Δηλαδή έπαψε νά πίνη... τσάι!

—Τό άλογο πού μου πούλησες χτες ψόφησε σήμερα τó πρωί.

—Περίεργο! Πρώτη φορά τού συμβαίνει ένα τέτοιο πρῶμα...

Τόμπολα!...

‘Ο Γόμ ήταν τόσο δειλός νέος ώστε δέν τολμούσε νά όμολογήσει τήν αγάπη του στην έκλεκτή του, ως πού μία μέρα σκέφθηκε νά τής πῆ, τηλεφωνικώς, τó μεγάλο του μυστικό.

—Είστε ή μίς Σμίθσον; ρώτησε, μέ τó άκουστικό στό χέρι, κατασυγκινημένος.

—Μάλιστα! ‘Η ίδια! Τί θέλετε; άπάντησε εκείνη.

—Θέλετε, δεσποινίς, νά γίνετε γυναίκα μου;

—Μάλιστα! Μάλιστα! Ποιός δμιλεί, παρακαλώ;

Οι αιώνιοι χωριάτες.

Κάποτε ένας ζωγράφος πρότεινε σ’ έναν χωρικό νά τού κάνει τó πορτραίτο του!

—Θά ζωγραφίσω τó πρόσωπό σου, τού είπε, και θά σε πληρώσω.

—‘Αλλά ο άφελής χωρικός κούνησε άρνητικά τó κεφάλι του λέγοντας:

—Τό πιστεύω πώς θά με πληρώσης, αλλά έπειτα πώς θά θγάλω τις μολγιές από τά μούτρά μου;

—Γιατί έδιωξες τήν όμορφη δακτυλογράφο σου;

—Γιατί τή ζήλευε ή γυναίκα μου.

—‘Η αλήθεια είνε λοιπόν πώς αυτή πού πήρες τώρα είνε σωστό σκιαχτρο.

—Σσας! Σιγώτερα, γιά τó θεό, μή σ’ άκούση! Αυτή είνε ή γυναίκα μου!

‘Ο δικαστής: ‘Όταν παντρευτήκατε μέ τόν καθηγορόμενο έξερτε πώς ήταν λαποδύτης;

—‘Η μάρτυς: Μάλιστα! Πώς δέν τ’ άξερα. ‘Αφού μούκλεψε τήν καρδιά!...

‘Ο ύποψήφιος ένοικιαστής: ‘Αλλά, κύριε, αφού σάς λέω πώς ο μεγαλύτερος γυιός μου είνε τσάντα γούνων και ζῆ στην Αυστραλία κι’ οι άλλοι δυό γυιοί μου είνε έγκατεστημένοι στην ‘Αμερική...

‘Ο ιδιότροπος ιδιοκτήτης: Μού είνε άδιάφορο. Δέν έννοώ νά νοικιάσω τó σπίτι μου σέ άνδρόγυνο πού έχει παιδιά!

‘Επιφύλασεται!...

‘Η σύζυγος (μέ παράπονο): Τό ζεύγος πού κατοικεί δίπλα μας φαίνεται πολύ άγαπημένο. Φαντάσου πώς ο άνδρας τής κάθε φορά πού θέλπει τή γυναίκα του τή φιλεί. Γιατί δέν κάνεις και συ τó ίδιο;

‘Ο σύζυγος (σκεπτικός): Μά δέν τήν γνωρίζω άρκετά άκόμη τήν κυρία!...

‘Εκείνη: Τό ‘δνειρό μου είνε νά παντρευτώ μ’ έναν έξυπνο άνθρωπο!

‘Εκείνος: Οι έξυπνοι άνθρωποι δέν παντρεύονται!

‘Η ‘Ελθίρα μπήκε άτάραχη και σάθηκε μπροστά του...